

ДЕРЖАВНА ФІСКАЛЬНА СЛУЖБА УКРАЇНИ
(ДФС)

Львівська пл., 8, м. Київ-53, МСП 04655, тел.: (044) 272-51-59, факс: (044) 272-08-41
www.sfs.gov.ua; e-mail: kabmin_doc@sfs.gov.ua, gromada@sfs.gov.ua Код ЄДРПОУ 39292197

10.08.2015 № 7727 / 15/99-99-001-01-14 На № _____ від _____

Буряк О.

[foi+request-5918-dbe08da0@
dostup.pravda.com.ua](mailto:foi+request-5918-dbe08da0@dostup.pravda.com.ua)

Про розгляд запиту

Державна фіскальна служба України розглянула Ваш запит на отримання публічної інформації від 04.08.2015 (zareestrovano 04.08.2015 за №1246/зпi) та повідомляє таке.

Статтями 6 та 19 Конституції України передбачено, що органи законодавчої, виконавчої та судової влади здійснюють свої повноваження у встановлених цією Конституцією межах і відповідно до законів України. Органи державної влади та органи місцевого самоврядування, їх посадові особи діють у межах повноважень та способ. визначені Конституцією та законами України.

Відповідно до статті 19 Закону України від 13 січня 2011 року № 2939 «Про доступ до публічної інформації» (далі – Закон № 2939) запит на інформацію – це прохання особи до розпорядника інформації надати публічну інформацію, що знаходиться у його володінні.

Згідно зі статтею 1 Закону № 2939 публічна інформація – це відображена та задокументована будь-якими засобами та на будь-яких носіях інформація, що була отримана або створена в процесі виконання суб'єктами владних повноважень своїх обов'язків, передбачених чинним законодавством, або яка знаходиться у володінні суб'єктів владних повноважень, інших розпорядників публічної інформації, визначених цим Законом.

Отже, задоволення запиту не вимагає створення нової інформації та не потребує проведення аналітичної роботи.

Крім того, як зазначено у Довідці про вивчення та узагальнення практики застосування адміністративними судами положень Закону відповідно до постанови Пленуму Вищого адміністративного суду України від 30.09.2013 №11, визначальним для публічної інформації є те, щоб вона була заздалегідь готовим, зафіксованим продуктом, отриманим або створеним лише суб'єктом владних повноважень у процесі виконання своїх обов'язків.

Враховуючи законодавчі норми, надаємо наявну інформацію, з урахуванням вимог Закону України «Про інформацію».

Додаток: на 11 арк. у 1 прим.

Голова

Р.М. Насіров

Клименко 272-03-91

Голові Державної
фіскальної служби
України
Гасірову Р. М.

Демченко С. А.

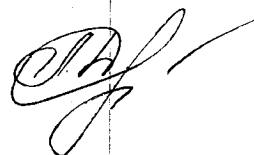
Заява.

Направлено для врахування Рішення
Голосіївського суду м. Києва від 05.06.2015р.

Додаток:

- Рішення Голосіївського суду м. Києва від 05.06.15,
на 10 аркушах.

17.06.2015р.

Справа № 752/9073/15-ц
Провадження № 2/752/4167/15

РІШЕННЯ Іменем України

05.06.2015 року Голосіївський суд м. Києва
в складі головуєчого судді Чередніченко Н.П.
з участю секретаря Литвиненко Ю.С.

розглянувши у відкритому судовому засіданні в м. Києві цивільну справу ОСОБА_1 до адвоката ОСОБА_2, Громадської організації «Громадський рух «Автомайдан», про визнання недостовірною інформації та зобов'язання вчинити дії,

встановив:

В травні 2015 року позивач ОСОБА_1 звернулась до Голосіївського районного суду м. Києва з позовною заявою до адвоката ОСОБА_2 та Громадської організації «Громадський рух «Автомайдан» про визнання недостовірною інформації та зобов'язання вчинити дії.

В обґрунтування своїх вимог позивач посилається на те, що адвокатом ОСОБА_2 та ГО «Громадський рух «Автомайдан» в глобальній мережі Інтернет (веб-сайт: ІНФОРМАЦІЯ_1) розміщена інформація про ОСОБА_1 яка, на її думку, містила недостовірну та завідомо неправдиву інформацію про неї та її професійну діяльність в частині поширення на неї заборон та обмежень встановлених ст.ст.1, 2, 3 Закону України «Про очищення влади».

Позивач вказує, що у даній статті зазначено її ім'я, прізвище та місце роботи, а також, інформація, яка має явно негативний та наклепницький характер в частині неможливості проходження ОСОБА_1 державної служби.

При цьому, позивач зазначає, що посади, які вона обіймала під час роботи в системі органів державної виконавчої влади не віднесені до переліку посад, щодо яких здійснюються заходи з очищення влади (люстрації), визначених ст.2 Закону України «Про очищення влади».

Крім того, позивач обґрунтовує позицію тим, що вона не відповідає критеріям визначеним ст.3 Закону України «Про очищення влади», відтак заборона, передбачена частиною третьою статті 1 Закону України «Про очищення влади» до неї не застосовується.

В судовому засіданні представник позивача підтримав позовні вимоги за вищевикладеними обставинами та просив їх задовольнити.

Представник відповідачів проти позову заперечував, посилаючись на ч. 1 ст. 34 Конституції України відповідно до якої, кожен має право вільно збирати, зберігати, використовувати і поширювати інформацію усно, письмово або в інший спосіб - на свій вибір.

На думку відповідачів поширена інформація є достовірною та не містить жодних неправдивих відомостей. Крім того, відповідач ГО «Громадський рух «Автомайдан» зазначив, що правомірність поширення такого роду інформації передбачена п. 1 ч. 1 ст. 21 Закону України «Про громадські об'єднання» та Статутом ГО «Громадський рух «Автомайдан».

Вислухавши думку сторін, дослідивши матеріали справи, приходиться до висновку, що вимоги позовної заяви обґрунтовані і є такими, що підлягають задоволенню з наступних підстав.

Відповідно до положень ст. 16 Цивільного кодексу України встановлено, що кожна особа має право звернутися до суду за захистом свого особистого немайнового або майнового права та інтересу.

Відповідно до ч.1 ст.269 ЦК України, особисті немайнові права належать кожній фізичній особі від народження або за законом.

Відповідно до ч.1 ст.275 ЦК України, фізична особа має право на захист свого особистого немайнового права від протиправних посягань інших осіб. Захист особистого немайнового права здійснюється способами, встановленими главою 3 цього Кодексу.

Відповідно до наданої суду копії скрин-шоту з офіційної веб-сторінки ІНФОРМАЦІЯ_1вбачається, що на сторінці була розміщена стаття наступного змісту:

«Автомайдан продовжує слідкувати за тими, хто правдами і неправдами намагається уникнути люстрації. До нас постійно надходить інформація про державних службовців, які всупереч дії Закону "Про очищення влади" досі перебувають на своїх посадах. Так, нам стало відомо про таку собі пані ОСОБА_1, помічника народного депутата. У минулому ця пані обіймала такі "золоті" посади в податкових органах, як заступник начальника спеціалізованої ДПІ у м. Києві по роботі з великими платниками податків, також обіймала керівні посади в Шевченківській, Солом'янській та Печерській ДПІ.

Історію її діяльності досліджував активіст Автомайдану та висококваліфікований адвокат ОСОБА_2. "Так, дійсно, вивчивши посадовий шлях пані ОСОБА_1 на державній службі, можу запевнити, що на неї поширюється дія Закону України "Про очищення влади", зокрема статей 1, 2, 3, які є підставою для її звільнення. Сподіваюся, що в найближчому майбутньому все менше людей перебуватиме на своїх посадах незаконно, зокрема й сама ОСОБА_1", - зазначив адвокат ОСОБА_2.

Автомайдан спільно з адвокатом ОСОБА_2 вимагатиме дотримання Закону України "Про очищення влади" та негайного звільнення пані ОСОБА_1 з державної посади».

Судом встановлено, що позивач обіймала ряд посад в структурі податкових органів України.

12 лютого 1996 року позивач прийнята на роботу на посаду державного податкового інспектора.

21 квітня 2008 року відповідно до Наказу Державної податкової адміністрації України (далі - «ДПА») у м. Києві позивач переведена на посаду заступника начальника спеціалізованої ДПІ у м. Києві по роботі з великими платниками податків.

07 квітня 2010 року відповідно до Наказу ДПА у м. Києві позивач призначена в порядку переведення на посаду заступника начальника ДПІ у Солом'янському районі м. Києва.

06 березня 2012 року відповідно до Наказу Державної податкової служби України позивач призначена в порядку переведення на посаду заступника начальника ДПІ у Печерському районі м. Києва ДПС.

14 грудня 2012 року відповідно до Наказу ДПС у м. Києві на позивача було покладено виконання обов'язків начальника ДПІ у Печерському районі м. Києва ДПС з 17 грудня 2012 року.

17 червня 2013 року відповідно до Наказу Міністерства доходів і зборів України позивач призначена на посаду заступника начальника ДПІ у Печерському районі ГУ Міндоходів у м. Києві.

17 лютого 2014 року відповідно до Наказу ГУ Міндоходів у м. Києві на позивача покладено виконання обов'язків начальника ДПІ у Печерському районі ГУ Міндоходів у м. Києві з 17.02.2014 по 18.02.2014.

21 березня 2014 року відповідно до Наказу Міндоходів в порядку переведення позивач призначена на посаду заступника начальника ДПІ у Шевченківському районі ГУ Міндоходів у м. Києві.

31 березня 2015 року відповідно до Наказу Міндоходів позивача звільнено з посади заступника начальника ДПІ у Шевченківському районі ГУ Міндоходів м. Києві в порядку переведення для подальшої роботи в Апараті ВР України.

Сторонами по справі дані обставини не заперечується.

Відповідно до ч.1 ст.61 ЦПК України, обставини, визнані сторонами та іншими особами, які беруть участь у справі, не підлягають доказуванню.

При вирішенні даної справи суд виходив з наступних норм права.

Відповідно до ч.1 ст.8 Конституції України, в Україні визнається і діє принцип верховенства права.

Усі люди є вільні і рівні у своїй гідності та правах. Права і свободи людини є невідчужуваними та непорушними.

Відповідно до ч. 1 ст. 297 ЦК України, кожен має право на повагу до його гідності та честі(особисте немайнове право, що забезпечує соціальне буття фізичної особи).

Згідно ч. 1 ст. 299 ЦК України, фізична особа має право на недоторканність своєї ділової репутації(особисте немайнове право, що забезпечує соціальне буття фізичної особи).

Відповідно до ч. 1 ст. 312 ЦК України, фізична особа має право на вибір та зміну роду занять (особисте немайнове право, що забезпечує соціальне буття фізичної особи).

Згідно з ч.ч. 1-3 ст. 1, п. 7 ч. 1, п. 3 ч. 2 ст. 3 Закону, очищення влади (люстрація) - це встановлена цим Законом або рішенням суду заборона окремим фізичним особам обіймати певні посади (перебувати на службі) (далі - посади) (крім виборних посад) в органах державної влади та органах місцевого самоврядування. Очищення влади (люстрація) здійснюється з метою недопущення до участі в управлінні державними справами осіб, які своїми рішеннями, діями чи бездіяльністю здійснювали заходи (та/або сприяли їх здійсненню), спрямовані на узурпацію влади Президентом України ОСОБА_3, підрив основ національної безпеки і оборони України або протиправне порушення прав і свобод людини, і ґрунтується на принципах: верховенства права та законності; відкритості, прозорості та публічності; презумпції невинуватості; індивідуальної відповідальності; гарантування права на захист.

У рішенні Європейського суду з прав людини (п'ята секція) від 18 грудня 2008 року у справі «Новік проти України» (заява № 48068/06) зазначено, що надзвичайно важливою умовою є забезпечення загального принципу юридичної визначеності. Вимога «якості закону» у розумінні п. 1 ст. 5 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод означає, що закон має бути достатньо доступним, чітко сформульованим і передбачуваним у своєму застосуванні для того, щоб виключити будь-який ризик свавілля.

Згідно з ч. 1 ст. 2 Закону України «Про виконання рішень та застосування практики Європейського суду з прав людини», рішення є обов'язковим для виконання Україною відповідно до ст. 46 Конвенції.

Відповідно до п. 6 ч. 1 ст. 2 Закону України «Про очищення влади», заходи з очищення влади (люстрації) здійснюються щодо: начальницького складу органів внутрішніх справ, центрального органу виконавчої влади, який реалізує державну політику у сфері виконання кримінальних покарань, Державної служби спеціального зв'язку та захисту інформації України, центрального органу виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну податкову та/або митну політику, податкової міліції, центрального органу виконавчої влади, який забезпечує формування та реалізує державну політику у сфері цивільного захисту.

Відповідно до п.1 Положення про Державну фіскальну службу України затвердженого постановою Кабінету Міністрів України від 21 травня 2014 р. № 236, Державна фіскальна служба України (ДФС) є центральним органом виконавчої влади, діяльність якого спрямовується і координується Кабінетом Міністрів України і який реалізує державну податкову політику, державну політику у сфері державної митної справи, державну політику з адміністрування єдиного внеску на загальнообов'язкове державне соціальне страхування (далі - єдиний внесок), державну політику у сфері боротьби з

правопорушеннями під час застосування податкового, митного законодавства, а також законодавства з питань сплати єдиного внеску.

Згідно п. 3 Положення, основними завданнями ДФС є: внесення на розгляд Міністра фінансів пропозицій щодо забезпечення формування: державної податкової політики; державної політики у сфері державної митної справи.

Згідно пп. 2 п. 11 Положення, Голова ДФС: вносить на розгляд Міністра фінансів пропозиції щодо забезпечення формування державної політики у відповідній сфері, розроблені ДФС проекти законів, актів Президента України та Кабінету Міністрів України, а також визначає позицію щодо проектів, розробниками яких є інші міністерства.

Відповідно до абз. 2 п. 1 Положення про Міністерство фінансів України затвердженого постановою Кабінету Міністрів України від 20.08.2014 р. №375, Мінфін є головним органом у системі центральних органів виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну фінансову та бюджетну політику, державну політику у сфері організації та контролю за виготовленням цінних паперів, документів суворої звітності, державну політику у сфері державного пробірної контролю, бухгалтерського обліку, випуску і проведення лотерей, а також забезпечує формування та реалізацію державної політики у сфері державного фінансового контролю, казначейського обслуговування бюджетних коштів, запобігання і протидії легалізації (відмиванню) доходів, одержаних злочинним шляхом, або фінансуванню тероризму та забезпечує формування єдиної державної податкової, митної політики, державної політики з адміністрування єдиного внеску на загальнообов'язкове державне соціальне страхування, державної політики у сфері боротьби з правопорушеннями під час застосування податкового та митного законодавства, а також законодавства з питань сплати єдиного внеску, державної політики у сфері видобутку, виробництва, використання та зберігання дорогоцінних металів і дорогоцінного каміння, дорогоцінного каміння органогенного утворення та напівдорогоцінного каміння, їх обігу та обліку.

Керуючись наведеними нормами права, суд приходить до висновку, що Державна фіскальна служба України, не є «центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну податкову та/або митну політику», оскільки Державна фіскальна служба України лише реалізовує податкову та митну політики, а відповідальним органом за формування податкової та/або митної політики є Міністерство фінансів України.

Згідно ч. 3 ст. 1 Закону України «Про очищення влади», протягом десяти років з дня набрання чинності цим Законом посади, щодо яких здійснюється очищення влади (люстрація), не можуть обіймати особи, зазначені у частинах першій, другій, четвертій та восьмій статті 3 цього Закону, а також особи, які не подали у строк, визначений цим Законом, заяви, передбачені частиною першою статті 4 цього Закону.

Відповідно до п.8 ч.1 ст.3 Закону України «Про очищення влади» передбачено, що заборона, передбачена частиною третьою статті 1 цього Закону, застосовується до осіб, які обіймали сукупно не менше одного року посаду (посади) у період з 25 лютого 2010 року по 22 лютого 2014 року: керівника, заступника керівника територіального (регіонального) органу прокуратури України, Служби безпеки України, Міністерства внутрішніх справ України, центрального органу виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну податкову та/або митну політику, податкової міліції в Автономній Республіці Крим, областях, містах Києві та Севастополі;

Відповідно до п. 4 ч. 2 ст. 3 Закону України «Про очищення влади» передбачено, що заборона, передбачена частиною третьою статті 1 цього Закону, застосовується до осіб, які обіймали посаду (посади) у період з 21 листопада 2013 року по 22 лютого 2014 року та не були звільнені в цей період з відповідної посади (посад) за власним бажанням: керівника, заступника керівника територіального (регіонального) органу прокуратури України, Служби безпеки України, Міністерства внутрішніх справ України, центрального органу виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну податкову та/або митну політику, податкової міліції в Автономній Республіці Крим, областях, містах Києві та Севастополі, районах у місті Києві.

Системне тлумачення поняття «територіального (регіонального) органу» дає підстави вважати, що під територіальними органами розуміються саме регіональні, тобто ті, повноваження яких поширюються на територію усього регіону.

Відповідно до ст.1 Закону України «Про стимулювання розвитку регіонів», регіон - територія Автономної Республіки Крим, області, міст Києва та Севастополя.

Відповідно до ст.1 Закону України «Про засади державної мовної політики», регіон - окрема самоуправна адміністративно-територіальна одиниця, що може складатися з Автономної Республіки Крим, області, району, міста, селища, села.

З вказаних норм права вбачається, що Солом'янський, Шевченківський та Печерський райони в місті Києві не можуть розглядатись регіонами в розумінні чинного законодавства України.

Відтак, в цій частині, суд погоджується з доводами позивача про те, що посади, які вона обіймала в районних державних податкових інспекціях у місті Києві не належать до керівних посад (керівника, заступника керівника) територіального (регіонального) органу центрального органу виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну податкову та/або митну політику.

Враховуючи той факт, що позивач обіймала посади заступника начальника Державної податкової інспекції у Солом'янському районі м. Києва, заступника начальника Державної податкової інспекції у Печерському

районі м. Києва, заступника начальника Державної податкової інспекції у Шевченківському районі м. Києва, виконувала обов'язки начальника Державної податкової інспекції у Печерському районі м. Києва, суд приходить до обґрунтованого висновку про відсутність підстав для застосування до позивача заборон передбачених Законом України «Про очищення влади».

Більше того, суд вбачає за необхідне зазначити про наступне.

Згідно з п. 8 ч. 1 ст. 3 Закону України «Про очищення влади» передбачає обов'язкову умову застосовування заборон в частині мінімального строку та часу перебування на посаді щодо якої застосовуються заборони, а саме - особа мала обіймати відповідну посаду сукупно не менше одного року у період з 25 лютого 2010 року по 22 лютого 2014 року.

З матеріалів справи вбачається, що позивач займала посаду заступника начальника спеціалізованої ДПП у м. Києві по роботі з великими платниками податків у період з 21 квітня 2008 по 07 квітня 2010. Враховуючи приписи Закону України «Про очищення влади» загальний строк перебування на посаді, який береться до уваги для цілей здійснення перевірки в порядку Закону України «Про очищення влади», почав перебіг з 25 лютого 2010 року та закінчив 07 квітня 2010, тобто, становить менше одного календарного року. Відтак, правові підстави для застосування Закону України «Про очищення влади» в цій частині теж відсутні.

Системний аналіз наведених фактів дає ґрунтовні підстави вважати, що обмеження та заборони встановлені Законом України «Про очищення влади» не поширюються на позивача та не можуть бути підставою для встановлення обмежень щодо подальшого перебування на державній службі позивача.

Більше того, враховуючи фактичні обставини справи та беручи до уваги те, що на позивача не поширюються заборони та обмеження передбачені ст.ст.1,2,3 Закону України «Про очищення влади», суд вважає, що позивач не підлягає звільненню з державної служби з підстав передбачених ст.ст.1,2,3 Закону України «Про очищення влади».

З огляду на наведене, суд вважає доведеним, що інформація, розповсюджена відповідачами принижує честь та гідність позивача, може зашкодити її діловій репутації, позбавити її права на вільний вибір та рід занять в межах державної служби, оскільки містить не оціночні судження, а твердження про вчинення позивачем протиправних дій (перебування на державній службі в супереч положенням Закону України «Про очищення влади»).

Таким чином, суд погоджується з доводами позивача, що інформація, яка була розповсюджена, в частині поширення на ОСОБА_1 дії положень Закону України «Про очищення влади», не відповідає дійсності, тобто, є недостовірною, порушує її немайнові права, і як наслідок, підлягає спростуванню відповідачами.

Стосовно доводів відповідачів суд зазначає про наступне.

Відповідно до ч.1 ст.34 Конституції України, кожному гарантується право на свободу думки і слова, на вільне вираження своїх поглядів і переконань. Кожен має право вільно збирати, зберігати, використовувати і поширювати інформацію усно, письмово або в інший спосіб - на свій вибір. Здійснення цих прав може бути обмежене законом в інтересах національної безпеки, територіальної цілісності або громадського порядку з метою запобігання заворушенням чи злочинам, для охорони здоров'я населення, для захисту репутації або прав інших людей, для запобігання розголошенню інформації, одержаної конфіденційно, або для підтримання авторитету і неупередженості правосуддя.

Разом з тим, відповідно до ч.ч.2-4 ст.13 Цивільного кодексу України, при здійсненні своїх прав особа зобов'язана утримуватися від дій, які могли б порушити права інших осіб, завдати шкоди довкіллю або культурній спадщині. Не допускаються дії особи, що вчиняються з наміром завдати шкоди іншій особі, а також зловживання правом в інших формах. При здійсненні цивільних прав особа повинна додержуватися моральних засад суспільства.

Відповідно до статті 68 Конституції України кожен зобов'язаний неухильно додержуватися Конституції та законів України, не посягати на права і свободи, честь і гідність інших людей.

Таким чином, праву на свободу думки і слова, на вільне вираження своїх поглядів і переконань відповідає обов'язок не поширювати про особу недостовірну інформацію та таку, що ганьбить її гідність, честь чи ділову репутацію.

Беручи до уваги зазначені конституційні положення, суди при вирішенні справ про захист гідності, честі та ділової репутації повинні забезпечувати баланс між конституційним правом на свободу думки і слова, правом на вільне вираження своїх поглядів та переконань, з одного боку, та правом на повагу до людської гідності, конституційними гарантіями невтручання в особисте і сімейне життя, судовим захистом права на спростування недостовірної інформації про особу, з іншого боку.

Оцінюючи доводи сторін по даній справі суд приходять до висновку, що факт поширення відповідачами завідомо недостовірних відомостей про позивача виходить за межі права на вільне вираження своїх поглядів і переконань та спричинило порушення прав позивача, тобто, є протиправним.

ГО «Громадський рух «Автомайдан» та адвокат ОСОБА_2 не заперечували авторство стосовно розміщеної статті, відтак, саме вони є належними відповідачами по даній справі.

Окрім того, у абз. 2 ч. 2 ст. 16 ЦК України вказано, що суд може захистити цивільне право або інтерес іншим способом, що встановлений договором або законом.

Відповідно до ст. 277 ЦК України передбачено, що фізична особа, особисті немайнові права якої порушено внаслідок поширення про неї та (або) членів її сім'ї недостовірної інформації, має право на відповідь, а також

на спростування цієї інформації. Спростування недостовірної інформації здійснюється особою, яка поширила інформацію.

Відповідно до п.15 постанови Пленуму Верховного Суду України від 27.02.2009 р. № 1 «Про судову практику у справах про захист гідності та честі фізичної особи, а також ділової репутації фізичної та юридичної особи», недостовірною вважається інформація, яка не відповідає дійсності або викладена неправдиво, тобто містить відомості про події та явища, яких не існувало взагалі або які існували, але відомості про них не відповідають дійсності (неповні або перекручені).

Негативною слід вважати інформацію, в якій стверджується про порушення особою, зокрема, норм чинного законодавства, вчинення будь-яких інших дій (наприклад, порушення принципів моралі, загально визнаних правил співжиття, неетична поведінка в особистому, суспільному чи політичному житті тощо) і яка, на думку позивача, порушує його право на повагу до гідності, честі чи ділової репутації.

Відповідно до п. 18 постанови Пленуму Верховного Суду України від 27.02.2009 р. № 1 «Про судову практику у справах про захист гідності та честі фізичної особи, а також ділової репутації фізичної та юридичної особи», згідно з положеннями статті 277 ЦК і статті 10 ЦПК обов'язок довести, що поширена інформація є достовірною, покладається на відповідача, проте позивач має право подати докази недостовірності поширеної інформації. Позивач повинен довести факт поширення інформації відповідачем, а також те, що внаслідок цього було порушено його особисті немайнові права.

Відповідно до абзацу 1 ч. 4 ст. 277 Цивільного кодексу України, спростування недостовірної інформації здійснюється особою, яка поширила інформацію.

Відповідно до ч.7 ст.277 Цивільного кодексу України, спростування недостовірної інформації здійснюється у такий же спосіб, у який вона була поширена.

Таким чином, суд вважає спростування недостовірної інформації, шляхом розміщення відповідного повідомлення про спростування в мережі Інтернет на сайті ІНФОРМАЦІЯ_1, належним та необхідним способом захисту прав позивача.

На підставі вищевикладеного, керуючись ст.ст. 10, 11, 18, 60, 107, 212, 213, 214, 218 ЦПК України, суд,

вирішив:

Позов ОСОБА_1 до адвоката ОСОБА_2 та Громадської організації «Громадський рух «Автомайдан» - задовольнити повністю.

Визнати недостовірною інформацію, поширену Громадською організацією «Громадський рух «Автомайдан» (ідентифікаційний код 39455824; 01004, м. Київ, Печерський район, вул. Басейна, буд. 12) та

адвокатом ОСОБА_2 (АДРЕСА_1) у мережі інтернет на сайті ІНФОРМАЦІЯ_1 ІНФОРМАЦІЯ_2 відносно ОСОБА_1 (РНОКПП НОМЕР_1; АДРЕСА_2) щодо поширення на неї дії Закону України "Про очищення влади".

Зобов'язати Громадську організацію «Громадський рух «Автомайдан» (ідентифікаційний код 39455824; 01004, м. Київ, Печерський район, вул. Басейна, буд. 12) та адвоката ОСОБА_2 (АДРЕСА_1) здійснити спростування недостовірної інформації про ОСОБА_1 (РНОКПП НОМЕР_1; АДРЕСА_2), опублікованої у мережі інтернет на сайті ІНФОРМАЦІЯ_1 ІНФОРМАЦІЯ_2, шляхом опублікування повідомлення про спростування недостовірної інформації на сайті ІНФОРМАЦІЯ_1.

Апеляційна скарга на рішення суду подається протягом десяти днів з дня його проголошення. Особи, які брали участь у справі, але не були присутні у судовому засіданні під час проголошення судового рішення, можуть подати апеляційну скаргу протягом десяти днів з дня отримання копії цього рішення.

Рішення суду набирає законної сили після закінчення строку для подання апеляційного скарги, якщо апеляційну скаргу не було подано. У разі подання апеляційної скарги рішення, якщо його не скасовано, набирає законної сили після розгляду справи апеляційним судом.

Суддя :